

75 év szóban és képekben

Könyvet írt a vízi vasutas

A vonatok, hajók késhetnek, ő soha. Mint hosszú (és remélhetően még sok-sok szép évet ígérő) élete során mindig, Kiss László - hivatására nézve: Jó Ember - ezúttal sem hagyta cserben barátait, nagy számú tisztelőit. Két évvel ezelőtt megígérte környezetének, hogy hetvenötödik születésnapjára elkészül az életét és pályafutását összegző könyvvel. Akik közelről ismerik, tudják, idén november 26-án lesz háromnegyed évszázados. Nos, a születésnap gyertyák fénye nem csak az ünnepelt arcát világítja majd meg, hanem az asztalra helyezett - egyelőre egyetlen példányban elkészült - könyvet is.

Most, amikor egy olyan ünnepi könyv elő-beharangozó félét próbálok meg összehozni, rájövök, lehetetlen feladatra vállalkozik az, aki néhány sorban megpróbálja összerakni Kiss László életének mozaik-portróját.

Laci bácsi - hiszen mindenki így szólít - engedd meg nekem, hogy régi jó barátságunkra való tekintettel ne kezdjem ott, hogy 1931-ben Alsózsoltán láttad meg a napvilágot. Tekints el attól is, hogy ismertessem az olvasókkal, miért nem engedte meg az akkori hatalom furura gyerekkori álmod, az orvosi egyetem elvégzését. Cserkészkorodról, a népi kolégiumban töltött emlékeidről, de még ifjúkori szerelmi kalandjairól sem akarok írni. És bocsáss meg, soha sem kívánok azzal foglalkozni, milyen okból határozta el, hogy a vasútnál töltött évtizedek után, a békés nyugdíjas évek helyett, pont neked kell feltámasztani a tet-szhalott állapotban leledző közép-tiszai hajózást. Ugye nem haragszol ezért rám? Mert nekem - engedd meg - egész más jut rólad eszembe. Egy olyan történet, ami tökéletesen jellemző rád, és ha az életben semmi mást nem tettél volna, "csak" ezt, már megérte világra jönnöd.

Gyönyörű nyár eleji nap volt. Ott lent történt, második hazádban, Tiszacsegén, ahol te lehettél az ország első, tiszteletbeli hajóskapitánya.

A "legendás" Csege motoros-hajó méltóságteljesen szelte a Tisza habjait. Utasaid - akiket te mindig úgy emlegettél: "az én közönségem" - ámulva hallgatták a legmagyarabb (ez a meghatározás is tőled származik) folyóról szóló előadásod. Közben néztük a

tájat, kortyolgattuk a jó féle borokat, szilvóriumokat, és igyekeztünk mind többet magunkba szippantani abból az érzésből, amiért még érdemes magyarnak lenni ezen a csonka kilencvenháromezer kilométernyi területen. És, azon túl. Aztán, ahogy Tokaj felé haladtunk, a vízben hirtelen feltűnt egy fiatal őzbak, aki fittyet hányva a veszélynek, a hajó előtt próbált meg átérni a túlsó partra. A lányok felsikoltottak: "Úristen, szegény pára mindjárt a lapátkerekek alá kerül!", és semmi nem marad belőle, csak húscscafatok. Ám, nem ez történt. Te, mint mindig, most is éber voltál, és még időben leállítottad az "öreg teknőt", így a figyelmetlen, szerelemtől hajtott őz - éppen hogy - életben maradt.

- Na, ezt jól megúsza, a szó szoros értelmében - kommentáltad a csaknem tragikus eseményt, majd hozzátetted:

biztos egy őzsuta lehetett a nagy sietőség oka, de hát így van ez, valamenyien keressük a párunkat, egész életünkben. De így van jól.

Erre koccintottunk akkor, és ugyan még sokat hajóztunk (és koccintottunk) együtt, számtalan sztorim maradt a közösen eltöltött napokról. Ez marad meg rólad. Isten éltesse, Laci bácsi, ígérem, egyszer a könyvről is fogok írni. Remélem, akik számára oly sok kedves élményt nyújtottál, azok

most viszonzásul segítenek abban, hogy családon kívül, mások is megismerhessék páratlanul gazdag életed.

V. Bt.